

hen, og efterfølgende får vi så tilbudet om, at vi enten kan gå efter dem eller lade være. Og det ville fylde mig med megen bekymring, fordi det ville koste dansk indflydelse. Så derfor vil jeg også mene, at man skal være forsigtig med fleksibilitetsbegrebet.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Til hr. Kent Kirk: Børn skal jo lege med ilden, ellers får de ikke lært at tænde bålet, så de får varmt vand til kaffen. Men det er rigtigt, at der er en fare for, at de tænder ilden nogle forkerte steder. Det er jeg helt enig i. Og sådan kan det også være, at det er med fleksibilitet.

Men det, der er vores problem, er, at vi ikke over os i, hvordan vi skal bruge den til det, vi vil bruge den til. Dermed forbereder vi os ikke, og dermed lader vi nogle andre køre diskussionen.

Jeg kan sådan set være enig i de kritiske bemærkninger, der er kommet om, hvordan det kan bruges. Men når fru Annette Just siger, at vi ikke har fleksibilitet i forhold til de danske forbehold, ja, så bliver jeg altså noget forvirret.

Lad os tage ØMU'en; det er jo det mest tydelige. Der siger Danmark: Vi vil ikke være med i den tredje fase. Men der er altså også nogen, der har sagt: Vi vil lave en tredje fase. Jamen det er da det mest markante fleksibilitetsinitiativ i EU's historie. Og dermed er det også et brud på mange af de ting, der er sket tidligere, fordi der er lande, der siger, de ikke vil være medlem af den; det er ikke noget med, at de har en undtagelse. Danmark har sagt: Vi vil ikke. Det kan vi lave om, det kan man med alt. Så selvfølgelig har vi ganske kraftig fleksibilitet.

Hr. Ove Fichs betragtninger om, at fleksibilitet for et enkelt land, der ikke vil være med til noget, kan han godt gå med til, men ikke i andre konstruktioner, kan ikke bruges til ret meget efter min mening. Der er rent faktisk i mit hoved og i vores tænkning et perspektiv, også et positivt perspektiv, i fleksibilitet i forhold til Central- og Østeuropa, i forhold til områder, man kan starte et samarbejde med tidligere, hvor ikke alle nødvendigvis må være med.

Men der skal stilles spilleregler op: Hvor mange lande skal være med fra starten? Skal det være åbent for alle lande? Den slags ting skal ligge klart, og det kan selvfølgelig ikke gælde for det, der er knyttet til reglerne om det indre marked, hvor man ikke kan slippe for social dimension, og man ikke kan slippe for arbejdsmiljø, og man ikke kan slippe for miljøbestem-

melser. Der skal man ikke kunne trække fribillet, ligesom englænderne har gjort indtil nu.

Elisabeth Arnold (RV):

Debatten har været længe nu, og det er jo regeringens redegørelse om regeringskonferencen i EU, vi diskuterer i dag.

Jeg synes ikke, jeg vil komme med gentagelser af de synspunkter, adskillige andre ordførere har haft om regeringens initiativer på miljøområdet, vedrørende åbenhed, beskæftigelse, forbrugerbeskyttelse, svig, nationale parlamenters stilling osv. Det er alt sammen forslag, som vi fra radikal side støtter, som jeg synes er nyttige forslag om end ikke forslag af fuldstændig revolutionerende rækkevidde. Det skulle måske lige være nogle af miljøforslagene, som godt kan tænkes at sætte gang i nogle spændende ting.

Men jeg vil gerne knytte lidt an til den debat, der har været om fleksibilitet netop for et øjeblik siden. Det minder om en gammel revyvisse, som havde et meget morsomt omkvæd, der hed: »Der er noget farligt indeni«. Det er, ligesom vi går uden om den varme grød her i debatten og siger: Vi tør ikke rigtig tage hul på debatten om fleksibilitet, for måske kan det misbruges, måske kan det betyde, at Tyskland og Frankrig får for meget magt, måske er der nogle, der mener noget andet end det, de siger, med fleksibilitet.

Men jeg synes, at vi skal tage udfordringen fra SF's ordfører op, og lad os dog så diskutere det i det mindste. Vi beslutter os jo ikke ved at diskutere det her fra Folketingets talerstol. Vi kan vurdere, hvad andre kan bruge det til mod os. Hvad kan det bruges til af os sammen med andre for at gennemføre nogle fornuftige ting, måske nogle miljøsamarbejder regionalt, måske nogle samarbejder med tredjelande andre steder i Unionen? Det var da noget, man måske burde tage meget fordomsfrit på at diskutere uden hele tiden at være bange og flygte langt ud i periferien og sige: Uha, uha, det her kan nemt gå galt.

På det stadium, vi er nu, mener jeg, at vi må have ret til og lov til at diskutere og debattere forslag, som kommer fra andre lande, også med den åbenhed og med den velvilje, som mange af os føler over for det store europæiske samarbejde, som gerne skulle udvides med nye medlemslande i fremtiden.

Så jeg vil i hvert fald gerne på De Radikales vegne sige, at vi diskuterer det gerne. Vi vil ikke lægge os fast på, hvordan vi skal forholde os til